

1 NOVEMBER 1947 • 3e JAARGANG • NUMMER 44 • VERSCHIJNT WEKELIJKS

Voorwaarts

Uitgave van de C.P.N. (De Waarheid)

10
CENT

HOOFDREDACTEUR
CHRIS SMIT

REDACTIE EN ADM.
ROEMER VISSCHERSTR. 4
AMSTERDAM - WEST
TELEFOON 86453 - 83502

ABONNEMENTSPRIJS
10 CENTS PER WEEK
F 1.30 PER KWARTAAL

7 November 1917

30 JAAR SOWJETMACHT

7 November 1947

.... en die stroom rijst al meer en meer!

TOEN Peter Terentjef het dorp ging verlaten om de oorlog in te trekken, wist zijn zoontje Stjopa niet, wat hij zijn vader bij 't afscheid zou geven en tenslotte gaf hij hem een oude neushoornkever. Hij had hem in de moestuin gevangen en in een lucifersdoosje gedaan. De neushoorn was kwaad, hij klopte tegen de wand en wilde er uit. Maar Stjopa gaf hem de kans niet, hij stopte hem alleen wat grasjes toe in het doosje, opdat de kever niet zou verhongeren. De neushoorn knabbelde de grasjes op, maar bleef intussen kloppen en razen. Stjopa sneed een gaatje in het doosje voor luchtverversing. De kever stak een behaarde poot door het gaatje naar buiten en probeerde Stjopa's vinger te pakken, hij wilde hem waarschijnlijk uit kwaad-aardigheid krabben. Maar Stjopa gaf hem zijn vinger niet. Toen begon de kever van ergernis zo te zoemen, dat Stjopa's moeder, Akoelina, uitriep: — Laat 'm er toch uit, die bosgeest! Dat blijft maar snorren, snorren, de hele dag door, je hoofd zou 'r van omlopen! Peter Terentjef keek glimlachend naar het geschenk van Stjopa, streek de jongen met zijn ruwe hand over het hoofd en borg het doosje met de kever in de zak van zijn gasmasker. — Maar verlies hem niet, hoor, pas goed op 'em, — zei Stjopa. — Hoe zou ik zo'n cadeau nou kunnen verliezen, — antwoordde Peter. — Ik zal wel zorgen, dat hij bewaard blijft. Of het kwam, doordat de kever van petroleumlucht hield, of dat Peters jas en zijn roggebrood zo lekker roken, de kever werd langzamerhand rustig en bereikte zo met Peter het front.

Het avontuur van de Neushoornkever

AAN het front keken de soldaten met verwondering naar de kever, ze raakten met hun vingers aan zijn stevige hoorn, luisterden naar het verhaal van Peter over het geschenk van zijn zoon en zeiden:

— Hoe is het ventje op het idee gekomen. Maar zie je wel, dat die kever strijdlustig is? Het is precies een korporaal. De soldaten waren benieuwd, of de kever het lang zou uithouden en hoe het stond met zijn voedselvoorziening, hoe Peter van plan was hem te voeden en wat hij te drinken moest hebben. Zonder water zou hij immers niet kunnen leven, al was het dan ook een kever. Peter lachte verlegen en antwoordde, dat je zo'n kever maar een of ander halmpje hoefde te geven — en hij had voor een week genoeg. Dat was alles, wat hij nodig had.

Eens op een nacht viel Peter in slaap in de loopgraaf en liet hij het doosje met de kever uit zijn zak vallen. De kever worstelde een hele tijd, peuterde een spleet in het doosje wijder open, kroop naar buiten, bewoog zijn sprieten en luisterde.... Heel in de verte dreunde de grond en flitsten gele bliksemschichten. De kever kroop op een tak van een vlierboom, op de rand van de loopgraaf, om beter om zich heen te kunnen zien. Zo'n onweer had hij nog niet meegemaakt. Er waren te veel bliksemschichten. De sterren hingen niet onbewegelijk in de lucht, zoals in de geboortestreek van de kever, in Peter's dorp, nee, ze schoten van de grond omhoog, verlichtten alles in de omtrek met een fel schijnsel, en begonnen dan te roken en uit te doven. Het onweer rommelde onophoudelijk.

Er vloog een soort van kevers fluitend langs hem heen. Een van hen sloeg zo hard tegen de tak van de vlierboom, dat de rode bessen in 't rond sprongen. De oude neushoorn viel op de grond, bleef als dood op zijn rug liggen en durfde zich lange tijd niet te bewegen. Hij begreep, dat het beter was, je niet met dergelijke kevers in te laten — intussen vlogen er nog heel wat over hem heen. Zo bleef hij liggen tot 't ochtend werd en de zon opkwam. De kever opende één oog en keek naar de hemel. Die was blauw en warm, zo was de hemel in zijn dorp nooit. Reusachtige vogels lieten zich met gehuil uit deze hemel naar beneden vallen, net als gieren. De kever keerde zich vlug op z'n poten om en kroop onder de klitplanten, — hij was bang dat die gieren hem zouden doodpikken.

's Morgens miste Peter de kever en hij begon rond te tasten over de grond. — Wat doet je? — vroeg een buurman-soldaat, die zo'n verbrand gezicht had,

dat je hem voor een neger had kunnen houden.

— De kever is weg — antwoordde Peter verdrietig. — 't Is ellendig!

— Nou, waar je je al niet dik over kunt maken, — zei de bruin gebrande soldaat. — Een kever is maar een kever, een insect. Een soldaat heeft er van z'n leven nog nooit nut van gehad.

— Het gaat 'm niet om het nut, — wierp Peter tegen, — mijn zoontje gaf 'm mij, op het laatst. In dit geval is niet het insect dierbaar, maar de herinnering.

— Dat begrijp ik! — zei de soldaat instemmend.

— Dat is natuurlijk een heel andere kwestie. Maar hoe wil je hem terugvinden? — je kunt even goed een sliertje tabak in de grote oceaan willen opzoeken. Die kever zal wel verloren zijn.

De oude neushoorn hoorde de stem van Peter, hij begon te zoemen, verhoef zich van de grond, vloog 'n paar passen ver en liet zich neer op de mouw van Peter's jas. Peter was opgetogen en begon te lachen en de verbrande soldaat zei:

— Wel, wel, die schelm! Hij komt als een hondje op de stem van zijn baas af. Het mag dan een insect zijn, maar hij heeft zijn keteltje aan de kook ¹⁾. Van die tijd af stopte Peter de kever niet meer in het doosje, maar droeg hij hem los in de zak van zijn gasmasker en de soldaten verwonderden zich nog meer: „Zie je dat”, zeiden ze, „die kever is helemaal tam geworden!”

*

SOMS, in zijn vrije tijd, liet Peter de kever los en dan kroop het dier rond, scharrelde wat plantenwortels op en knabbelde aan de bladeren. Het waren al niet meer dezelfde bladeren als in het dorp. Inplaats van berkebladen had je hier een heleboel olmen- en populierenblad. En Peter zei, toen hij eens zat te bomen met zijn medestrijders:

— Mijn kever is tot het eten van oorlogsbuit overgegaan. Eens op een avond drong een frisse geur naar binnen in de zak van het gasmasker, de geur van een groot water en de kever kroop uit de zak om te zien, waar hij met Peter terecht was gekomen.

Peter zat samen met de soldaten op een pont. De pont voer over een heldere, brede stroom. Aan de andere kant ging

de gouden zon onder, langs de oevers stonden wilgen en daar overheen vlogen ooievaars met rode poten.

— De Weichsell! — riepen de soldaten, ze dompelden hun veldflessen in de rivier en dronken van het ijskoude water en sommigen koelden er hun verhitte gezichten mee af.

— We hebben het water uit de Don, de Dnjepr en de Boeg gedronken, jongens, en nu drinken we het uit de Weichsell. Lekker is dat Weichsellwater!

De kever ademde de koelte van de rivier in, bewoog zijn sprieten, kroop weer in de zak en sliep in. Hij werd wakker door een hevig geknetter. De zak slingerde en sprong op en neer. De kever kroop haastig naar buiten en keek om zich heen. Peter rende door een korenveld en naast hem renden de andere soldaten.

ze schreeuwden „hoera!” Het was nauwelijks dag en op de helmen van de manschappen glinsterde de dauw. Eerst haakte de kever zich uit alle macht met zijn klauwtjes in de zak vast, maar toen besepte hij, dat hij het zo toch niet zou kunnen volhouden en hij opende zijn

vleugels, steeg op en vloog naast Peter voort, al zoemende, alsof hij Peter moed wilde inspreken.

Een man in een vuile, groene soldatenjas mikte met zijn geweer op Peter, maar de kever vloog met een vaart op hem af en stootte hem midden in zijn oog. De man wankelde, liet zijn geweer vallen en sloeg op de vlucht.

De kever vloog achter Peter aan, haakte zich vast in zijn schouder en kroop pas weer in de zak, toen Peter op de grond viel en naar iemand riep: „Nou is 't gedaan! 'k Heb 'n schampschot in m'n been.” Op dat ogenblik echter sloegen de mannen in de vuile, groene jassen al op de vlucht, onder voortdurend omkijken en schieten en vlak achter hen aan rolde een donderend „hoera!”

*

PETER lag een maand lang in het hospitaal, de kever had hij in bewaring gegeven aan een Pools jongetje. Het jongetje woonde op dezelfde binnenplaats waar het hospitaal stond. Vanuit het hospitaal vertrok Peter op-

nieuw naar het front — hij had maar een lichte verwonding gehad. Toen hij zich bij zijn afdeling voegde, was deze al tot in Duitsland gevorderd. Er hing zo'n rook van de zware veldslagen, dat het leek, of de aarde zelf in brand stond en uit elke holte reusachtige zwarte wolken naar buiten wierp. De zon verduisterde aan de hemel. De kever raakte blijkbaar verdoofd van het gebulder der kanonnen en zat stil en onbewegelijk in de zak.

Maar op een ochtend kwam hij in beweging en kroop hij naar buiten. Er woei een warme wind, die de laatste rookflarden meevoerde, ver naar het Zuiden. Een zuivere, hoge zon straalde in de blauwe diepte van de hemel. Het was zo stil, dat de kever een blad kon horen ritselen aan een boom, vlak boven hem. Alle bladen hingen onbewegelijk en alleen dat ene blad trilde en fluisterde, alsof het zich ergens over verheugde en daarover vertellen wilde aan alle andere bladeren.

Peter zat op de grond en dronk water uit zijn veldfles. De druppels liepen over zijn ongeschoren kin en glinsterden in het zonlicht. Toen hij zijn dorst gelest had, zei Peter lachend:

— Gewonnen!

— Gewonnen! — weerklonk het uit de kring van soldaten rondom hem.

Een van hen veegde met zijn mouw zijn ogen af en voegde er aan toe:

— Eeuwige roem! De vaderlandse bodem heeft lang op onze werkende handen gewacht. Nu zullen we een rijke, bloeiende tuin van hem maken en, kameraden, we zullen er als vrije, gelukkige mensen leven.

*

KORT daarna keerde Peter naar huis terug. Akoelina slaakte een kreet en begon te huilen van vreugde en Stjopa begon ook te huilen en hij vroeg:

— Leeft de kever nog?

— Hij leeft nog, m'n jongen, — antwoordde Peter. — Geen moffenkogel heeft hem geraakt. Hij is als overwinnaar in zijn geboorteland teruggekeerd. En we zullen hem samen laten wegvliegen, Stjopa. Peter haalde de kever uit de zak en legde hem op de palm van zijn hand.

De kever bleef lange tijd zitten, hij keek om zich heen en bewoog zijn voelsprieten, toen richtte hij zich op zijn achterpoten op, opende zijn vleugels vouwde ze weer dicht, dacht even na en vloog plotseling met een luid gezoem de lucht in, — hij had zijn geboorteplaats herkend. Hij maakte een cirkel boven de waterput en boven het venkelbed in de moestuin en vloog toen over het riviertje het bos in, waar kinderen elkaar toeriepen, onder het zoeken van paddestoelen en wilde bessen. Stjopa holde nog lang achter hem aan, zwaaiend met zijn pet.

— Nou, — zei Peter, toen Stjopa terugkwam, nou gaat die grote kever aan zijn familie en vrienden over de oorlog vertellen en over zijn heldhaftige gedragingen. Hij zal alle kevers onder de jeneverbes-struik verzamelen, naar alle kanten buigen en dan met zijn verhaal beginnen.

Stjopa begon te lachen, maar Akoelina zei:

— Schei toch uit met dat kind sprookjes te vertellen. Hij gelooft alles woordelijk.

— Laat ie het maar geloven, — antwoordde Peter — 't zijn niet alleen kinderen, die van sprookjes houden, soldaten hebben er evenveel plezier in.

— Nou, als dat zo is! — zei Akoelina instemmend en ze wierp een paar denennappels op het vuurtje in de samovar.

De samovar begon te zoemen als de oude neushoorn-kever en uit het pijpje van de samovar steeg een blauwe rook op, die wegdreef naar de avondhemel, waaraan de jonge maan zich reeds aftekende — zij weerspiegelde zich in de vijvers en in de rivier en keek van bovenaf neer op onze stille en wonderschone wereld.

(Uit het Russisch vertaald door J.E.V.O.)

¹⁾ Russ. soldatensprekwoord voor: hij is pienter, je kunt hem wel om een boodschap sturen.